

”Päämääränä Taivas 2” ”Maraton” opetus + messikysymykset

“Maraton” - kohti päämäärää

Kolmijako

1. Pyhityksen kasvukoulu
2. Kivusta kasvuun
3. Aikaa yhdessä

1. Pyhityksen kasvukoulu

1. Tavoitteellista elämää

Kristityn elämää voi verrata maratooniin valmentautumiseksi, Paavalikin vertaa uskonkilvoitusta kilpajuoksuun. Sillä mitä teemme ja valitsemme on merkitystä. Johtamisen asiantuntija, kirjailija ja valmentaja on sanonut avioliittoon liittyen seuraavaa, joka pätee hyvin myös kaikkeen elämään.

”Jotta sinulla olisi hyvä avioliitto, päivittäinen vaivannäkö sen vuoksi on ylämäkeä.”

Usein vaan on niin että;

”Ihmisillä on ylämäkeä edellyttävät toiveet ja alamäkeen viettävät tavat”.

”Ainoa keino lopettaa alamäkeen viettävä tapa, on ryhtyä tavoitteelliseksi.

Tavoitteellinen elämä on tietoista, se vaatii selkeää päättäväisyyttä.

Ylämäkeen kulkeminen päivästä toiseen on tavoitteellista.

On tehtävä päätös elää tavoitteellisesti.

Alamäkeen viettävät tavat ovat itsekkyyttä.

Itsekkyys ja merkityksellisyys eivät sovi yhteen.”

Valinnoillamme on merkitystä. Teemme tuhansia valintoja päivässä (eri lähteiden mukaan päätösten määrä vaihtelee muutamasta tuhannesta aina 35 000 saakka). Suuren osan teemme tiedostamattamme, ruutiinilla. Osassa joudumme pohtimaan, miten tulisi valita.

Miten sinusta tulisi tavoitteellisempi uskonkilvoittelija? Mainitse kolme tavoitetta.

Oma esimerkki:

Reilu kymmenen vuotta sitten, äitini kuoltua, Virpi joskus keskustellessamme sanoi, että käytökseni ei ole ihan normaalia. Lähimmäisemme kun ovat meille peilejä, joilta saamme palautetta siitä millaisia olemme. Olin tuolloin päättänyt, että teen kaikkeni, jotta perheeni voisi paremmin, jos se vain minusta oli kiinni. Päätin tuolloin mennä psykologille, sillä ajatuksella, että olenpahan sitten ihan kunnolla ”suurennuslasin alla” ja että saisin lisää peilejä tarkastella itseäni ja käytöstäni. Nimittäin ainoa ihminen, jonka käytökseen pystyn eniten vaikuttamaan, olen minä itse, joskin siinäkin olen kokenut oman rajallisuuteni.

Kävin psykologilla noin vuoden ajan, kunnes psykologini oli sitä mieltä, että minun ei ole enää syytä käydä siellä. Äidin kuolema oli herättänyt monenlaisia tunteita ja kipeitäkin asioita menneisyydestä. Psykologilla käynnistä oli minulle hyötyä ja sillä oli positiivinen vaikutus myös perheeseeni.

Mikä on tarinan opetus. Elämässä ei ole niin vaarallista, että huomaa olevansa jossain asiassa pielessä. Se on vaarallista, jos huomattuaan sen tai puolison huomauttaessa asiasta, ei tee asian korjaamiseksi mitään. Tehdään valintoja jotka edistävät omaa ja lähimmäistemme hyvinvointia.

Oletko koskaan tehnyt elämässäsi päätöstä, että teet kaikkesi jonkun asian saavuttamiseksi?

Entä onko sinulla ajankohtaisia asioita, joihin tulisi nyt puuttua?

Oletko jättänyt jonkun pielessä olevan asian korjaamatta? Onko siitä jäänyt opetus?

2. Ihmissuhteiden lisensiaatin koulutus

OM:n perustaja George Verwer, on sanonut että ”Avioliitto on pyhityksen tohtorikoulutus.” Kuinka oikeassa hän onkaan. Avioliitto vääjäämättä paljastaa kasvuhaasteemme. Siinä onkin sen ihanuus ja kauheus. Kauheus on siinä, että se paljastaa keskeneräisyytemme. Jos olet sitoutunut elinikäiseen liittoon, niin kuin Jumalan on sen tarkoittanut, se myös ”pakottaa” sinut kasvamaan, ellet halua sitten tehdä puolisosi ja omasta elämästäsi maan päällistä helvettiä.

Kun sitten lähtee kasvun tielle, joka merkitsee kipua, on se kuitenkin ehdottomasti se parempi tie. Sillä tiellä on siunaus ja ihanuus, omaan ja läheisten elämään.

On surullista, että on monia ihmisiä, jotka eivät omista kivuistaan käsin pysty näkemään onnellista tulevaisuutta yhdessä puolisonsa kanssa.

Seurakunnassa ja ihmissuhteissa on paljon avioliittoon verrattavia asioita.

Kun Verwer vertasi avioliittoa tohtorikoulutukseen, niin uskallan sanoa että seurakunnan jäsenyys ja henkilösuhteet siellä vastaa sitten varmaan lisensiaatin koulutusta, se ei päästä paljoakaan helpommalla.

3. Pukeutumista parempaan asuun

Paavali kirjoittaa Kolossalaisille siitä, kuinka uskovat on tehty Kristuksen kanssa eläviksi. Hän on kehoitti juurtumaan Kristukseen, rakentamaan elämä Kristuksen varaan, ei omaan tai omien tekojen varaan. Paavali kertoi, kuinka Jumala on tehnyt meidät uskovat eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa, kasteessa.

Aina kun Paavali antoi kehotuksia, ne tulivat ”uudelle ihmiselle”, ihmiselle jonka uskon ja elämän perustus on Jeesuksen täydellisessä sovituksessa.

Kristityn elämän muutoksen tulee lähtee levosta käsin, siitä levosta, että on syvästi ymmärtänyt omien tekojen riittämättömyyden pelastukseen. Sitten kun Jumalan rakkauden suuruus valtaa meidät, on siitä käsin hyvä tehdä elämässään valintoja, jotka ovat oikeita ja tuovat siunauksen.

Kolmannen luvun alusta Paavali kirjoitti, kuinka kristittyjen tuli hyljätä se mikä on vanhan luonnon, synnin seurausta, koska siitä seuraa Jumalan viha. Hän kehotti hylkäämään, vihan, kiivailun, pahuuden, herjauksen, pahan himon ja ahneuden.

Sitten hän kehotti seuraavasti:

Pukeutukaa siis te, jotka olette Jumalan valituina, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen, pitkämielisyyteen,

Kol 3:12

Paavali käytti mielenkiintoista ilmaisua, puhuessaan pukeutumisesta. Ensinnäkin, keiden tuli pukeutua? Kolossalaisten, jotka olivat Jumalan valituista, pyhiä ja rakkaita. He olivat ”tavallisia” seurakuntalaisia ja Paavali kutsuu heitä Jumalan valituiksi, pyhiksi ja rakkaiksi. Kun nyt katsot ympärillesi, näetkö ympärilläsi, Jumalan valittuja, pyhiä ja rakkaita. Miten on? KYLLÄ NÄET. Jokainen Kristuksen oma on sitä.

Voit nyt sanoa itsellesi, ”Olen Jumalan valittu, pyhä ja rakas”. Voit sanoa Jeesukseen turvaavalle ystävällesi, ”Olet Jumalan valittu, pyhä ja rakas.”

Toista tätä itsellesi, ota tästä ”Levy soimaan päähäsi”, ”Olen Jumalan valittu, pyhä ja rakas”. Muistetaan Raamtun ajatusohje.

Minkälainen ”levy” sinulla soi päässä?

Kuinka voisit muuttaa sitä Jumalan tahdon mukaisemmaksi?

' Lopuksi, veljet, ajatelkaa kaikkea mikä on totta, mikä on kunnioitettavaa, mikä oikeaa, puhdasta, rakastettavaa ja kaunista, mikä vain on hyvää ja ansaitsee kiitoksen. '

Filippiläiskirje 4:8. KR92

Toiseksi Paavali puhui vaatteesta. Sydämellinen armahtavuus, ystävällisyys, nöyryys, sävyisyys ja pitkämielisyys ovat kuin vaatteet, jotka voi pukea päälleen.

Minulle tämä puhuu siitä, että meistä itsestämme ei löydy näitä avuja, mutta nuo avut voimme saada käyttöömmek, pukea päällemme. Käytän ehkä vähän kömpelöä vertausta, mutta siinä on vähän jotain samaa kuin Iron Man supersankarihahmossa.

Kyseessä on ”tavallinen” mies , joka pukeutuu teräksestä tehtyyn erikoisasiin ja saa sen seurauksena supervoimat.

Mekin olemme tavallisia ihmisiä, kun meitä kohtaa haasteet, joista emme selviä omin avuin, voimme kääntyä Kristuksen puoleen ja pyytää että hän antaa meillä voimaa valita Hänen tahtonsa, pukea hänen ominaisuutensa päällemme. Kasteessa nuo ominaisuudet on oikeastaan puettu yllemme. Asiat eivät aina kuitenkaan tapahdu sormia napsauttamalla ja voimme joutua kokemaan ahdistusta, ennen kuin saamme kokea todeksi omassa elämässämme noita ominaisuuksia.

Valottaakseni edellä mainittua, kerron esimerkin omasta elämästäni, jonka olet ehkä kuullutkin. Olin elämässäni tilanteessa, jossa tuntui etten pääse vihanpurkauksistani voitolle.

Välillä en pystynyt hillitsemään vihanpurkauksiani ja näin haavoitin kaikkein haavoittuvimpia perheessäni, omia lapsiani, vaimoani ja muutamaa ihmistä seurakunnassakin. Kymmenen vuoden ajan tein mielestäni kaikkeni, mitä osasin, mutta olin välillä todella voimaton asian suhteen. Usein, lähes päivittäin koin syvää syyllisyyttä siitä, kuinka toimin ja tein väärin. Koin surua ja voimattomuutta siitä, kuinka toimin välillä vihani vallassa.

Silloin kun olin elämässäni siinä pisteessä että syvästi tajusin, ”Minusta ei ole itseäni auttamaan”, Herra osoitti mahdollisuutensa ja voimansa. Hän vapautti minut tuosta vihan orjuuttavasta kahleesta eräässä rukoustilanteessa, jossa ryhmä rukoili puolestani tämän asian vuoksi. Koin käänteen tekävän muutoksen elämässäni parissa minuutissa, joskin prosesi jatkui vielä tuon asian suhteen parin vuoden ajan. Sain lopulta kokea sitä että minua puettiin, sellaiseen ominaisuuteen, jota minulta itseltäni ei löytynyt.

Oletko vapautunut jostain omaa ja läheistesi elämää vaurioittavasta käyttäytymisestä, mistä ja miten?

2. Kivusta kasvuun

1. Ahdingon siunaus

Seurakunta on yhteisö, jossa luonnettamme koetellaan ja kasvatetaan.

Meille voi tulla kiusaus vaihtaa seurakuntaa, kun meno tai tietyt kasvot, eivät enää miellytä. Ise uskon niin että juuri se on paikka ja mahdollisuus, joka kutsuu meitä kasvuun. Luonnolliselle ihmisille on usein helpompi vetäytyä ja vaihtaa maisemaa. Mutta jos haluat kasvaa lähemmä Kristusta ja myös lähimmäisiäsi, niin silloin jos koskaan, kannattaa sitoutua seurakuntaan ja siellä oleviin ihmisiin.

Seuraava kohta on yksi mielipaikoista Raamatussa, koska se on kaikessa rujoudessaan lohduttava.

'Me riemuitsemme jopa ahdingosta, sillä tiedämme, että ahdinko saa aikaan kestävyyttä, kestävyys auttaa selviytymään koetuksesta ja koetuksesta selviytyminen antaa toivoa.'

Roomalaiskirje 5:3-4. KR92

Paavali kirjoittaa että ahdingosta voi jopa iloita. Ei ole kovin muodikasta puhua ahdistuksesta, saatika iloita siitä. Mitä hyvää siinä nyt voisi olla, on helppo kysyä?

On kuitenkin selvää että Kristityn matkaohjelmaan kuuluvat myös ahdistukset. Johtuu ahdistus sitten elämän olosuhteista, vainosta tai omista synneistä. Jos olet tänäpäivänä ahdistuksen keskellä, tiedä se, että se ei ole Kristukselle vierasta. Hän tietää mitä on olla ahdistettu, hän tietää mitä koet tällä hetkellä.

Jos haluat kärsivällisyyttä tai kestävyyttä niin sitä tulet saamaan ahdistusten kautta. Kärsivällisyys auttaa kestämaan koetuksessa ja koetuksen kestäminen antaa toivoa siitä, että pääsemme kerran päämääräämme taivaaseen. Toivo ei myöskään jää kohdallamme turhaksi, koska Jumala on antanut ja antaa rakkautensa meihin Pyhän Henkensä kautta, niin kuin tuo Raamatun paikka jatkaa.

Millaista siunausta koettelemuksesi ovat ajan mittaan tuoneet?

2. Kärsikää toisianne

Kolossalaiskirjeen kohta jatkuu seuraavasti. Tässä puhutaan siis seurakunnan jäsenille.

kärsikää toinen toistanne ja antakaa toisillenne anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan. Niinkuin Herrakin on antanut teille anteeksi, niin myös te antakaa.

Kol 3:13

Tämä paikka on mielestäni hieman inhorealistinen. Juuri aikaisemmin Paavali on sanonut että Kolossan seurakuntaväki on ”Jumalan valituista, pyhiä ja rakkaita”. Eikös tällaisia ”Jumalan valituista, pyhiä ja rakkaita” ole helppo rakastaa, miksi heille pitää sanoa, että kärsikää toisianne ja antakaa toisillenne anteeksi.

Se että meidän asemamme Jumalan edessä on valittu, pyhä ja rakas, ei aina tarkoita sitä, että käyttäydymme arvomme mukaisesti, vaikka niin tulisikin olla, vajaita kun olemme.

Eli meidät on kutsuttu kilvoitteluun siinä, että aidosti rakastamme toisiamme ja annamme toisillemme myös anteeksi, kun tulee tölväistyä toista. Jos emme anna anteeksi, katkeruus pääsee tekemään tuohoavaa työtään niin meissä, kuin ihmissuhteissammekin. Ei tuhlaata aikaa katkeruuteen.

Jeesuksen vertauksessa anteeksiantamiseen liittyen toinen palvelijoista oli kuninkaalle velkaa 10 000 talenttia ja toinen palvelija oli velkaa 100 denaria. Euroiksi muutettuna toinen palvelija oli velkaa kuninkaalle, noin 7,2 miljardia € ja toinen palvelija oli velkaa tuolle supervelalliselle 12 000€. Tarinassahan kävi niin, että suurvelallinen sai velkansa anteeksi, mutta hän ei ollutkaan valmis antamaan tuota 12 000€ velkaa anteeksi kollegalleen. Kuinka helposti käykään niin että emme näekkään sitä paljonko itse olemme saaneet anteeksi, kun pitäisi antaa anteeksi itseä vastaan rikkoneelle.

Annetaan anteeksi, Jumala auttaa meitä tekemään niin, kunhan annamme siihen luvan.

Miten olet kokenut anteeksiantamisen muuttaneen sinua?

Entä kun olet itse rikkoneena saanut anteeksi?

Mikä anteeksiantamisessa on vaikeaa?

3. Piste I:n päälle

Paavali jatkaa...

3:14 Mutta kaiken tämän lisäksi pukeutukaa rakkauteen, mikä on täydellisyyden side.

3:15 Ja vallitkoon teidän sydämissänne Kristuksen rauha, johon te olette kutsututkin yhdessä ruumiissa, ja olkaa kiitolliset.

Kol 3:5-15

Jälleen käytetään samaa termiä ”pukeutua”. Tämä on jälleen kyky, jonka voimme saada lahjaksi Jumalalta. Oma rakkaudemme kun on varsin ailahtelevaa sorttia. Rakkaus on kuin piste I:n päälle, se täydentää sen, että käyttäydymme toisiamme kohtaan arvostavasti ja kunnioittavasti ja rohkaisten välillä myös oikaisten. Siitä huolimatta, vaikka olemme niin erilaisia ja välillä tulee kipinöintiä, keskinäisen yhteyden tulisi olla edistämässä rauhaa. Rauhaa meidän tulee etsiä tekemisissämme ja ihmissuhteissamme, sekä pyrkiä siihen, koska olemme saman kehon jäseniä.

Meitä rohkaistaan olemaan myös kiitollisia. Parhaimmillaan kiitollisuus on asenne, asenne johon ei olosuhteet vaikuta. Usein huomaan kiitollisuuteni olevan kovin riippuvainen olosuhteista. Tarviiko se olla niin? Voisinko olla kiitollinen silloinkin, vaikka olosuhteet eivät anna siihen aihetta? Voisinko olla kiitollinen silloinkin, kun toisen seurakuntalaisen naama ärsyttää tai kaikki ei mene ihan putkeen? Varmasti voin, tämä on minulle ja meille heitetty kasvuhaaste.

Miten päämäärätietoisesti olet yrittänyt olla kiitollinen kaikissa olosuhteissa?

3. Aikaa yhdessä

1. Yhteyteen investoiminen näkyy kalenterissa

Kerrataanpa vielä, mitkä kaksi asiaa tiimi tarvitsekaan toimiakseen?

Yhteinen päämäärä ja **riittävästi aikaa yhdessä**. Jos haluamme yhteyttä se vaatii yhdessä vietettyä aikaa. Siihen on investoitava, otettava aikaa kalenterista. On sanonta ”aika on rahaa”, mihin me tuota rahaa käytämme. Jos siis haluamme yhteyttä, se vaatii aikaa olla yhdessä.

Sovellan jälleen avioliittoa ja sen dynamiikkaa seurakuntaan. Tiesitkö että jos avioliitossasi on ongelmia ja haluat siinä toimivan suhteen, sinun on satsattava siihen yhteistä aikaa. Jos olet ajautunut suhteessasi kriisiin ja haluat puolisosi kanssa romanttisen tunnesuhteen takaisin, tarkoittaa se seuraavaa ”uhrausta”. Sinun tulee viettää puolisosi kanssa jakamatonta yhteistä aikaa 30 tuntia/ viikko. Se on noin neljä tuntia yhteistä aikaa / päivä. Se on huikea määrä, huikea satsaus. Mutta se kannattaa. Sitten kun kriisi on ohi, tunnesuhteen ylläpitämiseen riittää ”vain” kaksi tuntia/päivä jakamatonta aikaa puolisosi kanssa. Se mikä on minulle ja sinulle tärkeää, tulee näkyä kalenterissani ja ajankäytössäni. Niin kuin viimekerralla kerroinkin omasta ajankäytön vinoutumasta, sille on oikeasti tehtävä jotain.

Emme ole naimisissa seurakunnan kanssa, enkä tarkoita että pitäisi viettää aikaa seurakunnassa 30 tuntia / viikko tai edes 14 tuntia/ viikko. Mutta tämä antaa jotain osviittaa siitä, että satsaus yhteiseen aikaan kannattaa.

2. Älä jätä yhteyttä

Hebrealaiskirjeen kirjoittaja kehoittaa meitä seuraavasti.

'Pitäkäämme huolta toinen toisestamme ja kannustakaamme toisiamme rakkauteen ja hyviin tekoihin. Me emme saa lyödä laimin seurakuntamme yhteisiä kokouksia, niin kuin muutamilla on tapana, vaan meidän tulee rohkaista toisiamme, sitä enemmän mitä lähempänä näette Herran päivän olevan.'

Heprealaiskirje 10:24-25. KR92

Miten voimme pitää huolta toisista ja rohkaista toisiamme. Antamalla toisillemme aikaa, olemalla yhdessä. Kun Raamattu puhuu seurakunnan kokoontumisesta, se useimmiten tarkoitti kodeissa kokoontuvia Jeesuksen omia. Joskin on sieltä löydettävissä myös isompia kokoontumisia, kuten esim. alkuseurakunnan kristittyjen kokoontuminen Salomon pylväskäytävässä.

Ymmärrän niin, että pointti seurakunnan kokoontumisessa on se että ihmiset tulevat kohdatuiksi. On sitten kyseessä kaksi henkeä tai 2000 henkeä. On nimittäin mahdollista, että vaikka kokoontujia on vain kaksi, niin aitoa kohtaamista ei tapahdu. Molemmat voivat olla niin lukossa että eivät pysty olemaan omana itsenään tilanteessa. Kohtaaminen 2000 hengen porukassa taas on mahdollista, jos siellä on avoimella mielellä. Aito kohtaaminen on sitä, että voi olla läsnä omana itsenään. Kohtaamisen tasoja on erilaisia, eikä kaikkien kanssa jaeta niitä kipeimpiä asioita. Mutta kyllä seurakunnassa on oltava myös niitä aidon kohtaamisen tasoja, jossa voi jakaa elämän kipeitä asioita. Jollei näin ole, on jokin asia pielessä.

Aidolla kohtamisella ja jakamisella tarkoitan sitä, että asioista puhutaan niiden oikeilla nimillä. Jos minulla on elämässäni vaikka joku haaste, niin kerron sen niin kuin asia on. Esimerkiksi, jos en pärjää työkaverin kanssa töissä, niin sanoitan sen ”en pärjää työkaverin kanssa töissä”. Ei niin että ”minulla on haasteita työpaikalla, kyllä Herra tietää.”

Tai niin kuin minulla oli ongelmana vihaiset raivonpurkaukset suhteessa lapsiini, kerroin että ”minua hävettää sanoa, mutta kohtelen lapsiani kaltoin, kun vihastun, saatan antaa luunapin tai

nostaa häntä liiallista voimaa käyttäen tai puhua hänelle halveksuvasti.” Ei niin että sanon, ”minulla on haasteita lasten kasvatuksessa, Herra tietää.”

'Tunnustakaa siis syntinne toisillenne ja rukoilkaa toistenne puolesta, jotta parantuisitte. Vanhurskaan rukous on voimallinen ja saa paljon aikaan.'

Jaakobin kirje 5:16

Aito kohtaaminen on mielestäni sitä, että voin sanoittaa asiani suoraan toiselle ja hän kuuntelee minua, ottaa kipuni vastaan ja myös päinvastoin. Aito kohtaaminen on sitä että voimme jakaa taakan yhdessä, tunnustaa syntimme toisillemme. No eihän tällaiseen aitoon kohtaamiseen pääse muutoin kuin siten, että kohdattavien välillä on syntynyt turvallinen suhde.

Kuinka voisin omalla tekemiselläni lisätä aitoja kohtaamisia seurakunnassa?

3. Sovella käytäntöön - Lähde Messiin!

Jotta tuohon turvalliseen suhteeseen pääsee, tarvitsee se aikaa ja suhteen hoitamista. Olen aikaisemminkin täällä maininnut seuraavan neljän K:n säännön. Itse olen aikanaan oppinut tämän sosiaalipsykologi, psykoterapeutti Saara Kinnuselta. Tätä olen soveltanut ja sovellan jatkuvasti suhteitteni hoitoon. Toivon että siitä tulee sinulle käytännön sovellus, jota sovellat suhteittesi hoidossa, jollei sinulla sellaista jo ole ennestään.

Katse - katsotaan silmiin.

Kosketus - kosketetaan arvostaen ja hellästi. Henkilöstä riippuen, toisia kätellään, toisille annetaan yläfemua, toisia taputetaan selkään, toisia halataaan, vaimoa voi jopa hyväillä.

Kahden keskinen aika - jakamatonta aikaa, niin että keskityt vain yhteen ihmiseen. Joskus kohtaaminen voi olla lyhytkin, mutta jos kohtaamiseen se voi olla hyvinkin merkittävä.

Kannustava palaute - rohkaise, kannusta, et voi kehua liikaa. Tätä tuskin voimme koskaan tehdä liikaa. Hienoa nähdä sinua, kiva kun olet täällä. Kiitos, kun autoit. Oletpa taitava tuossa!

Rohkaisen sinua ottamaan tämän itsellesi ohjenuoraksi, kun kohtaat ihmisiä. Käytä sitä jo tämän illan kohtaamisissa täällä tai kotona.

Katse - kosketus - kahdenkeskinen aika - kannustava palaute.

Toinen käytännöllinen asia jolla voit vaalia yhteyttä on Messit.

Nyt syksyllä meillä jatkaa jälleen messit. Messihän on Satamaseurakunnan jäsenten pitämä pienryhmä, jossa haluamme tarjota Satamassa käyville mahdollisuuden pureskella viikon opetusta ja jakaa elämää yhdessä muiden uskovien kanssa! Messiin päästäksesi sinun ei tarvitse olla seurakunnan jäsen. Rohkaisen sinua lähemmään mukaan pienryhmään.

Ota askel ja ilmoittaudu Lehtisille.

Sinun on mahdollista löytää ihmisiä, joiden kanssa voit aidosta jakaa elämää. Messiin kokoontuminen ei automaattisesti takaa sitä, että siellä tapahtuu kohtaamisia, mutta hyvät puitteet se sille parhaimmillaan tarjoaa.

Usein on niin että avoimuus synnyttää avoimuutta, joskin aina kun olen avoin, tarkoittaa se riskiä tulla hyljättyksi. Muistetaan näissä kohdin meille annetut kehoitukset, joita edellä kävimme läpi.

Pukeutukaa siis te, jotka olette Jumalan valituista, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen, pitkämielisyyteen,
Kol 3:12

Loppukertaus:

1. Seurakunta ja toiset uskovat tarjoavat meille mahtava pyhityksen kasvukoulun.
2. Kasvaminen - oma ja muiden ei tapahdu kivuita, mutta sitä ei tule pelätä.
3. Yhteyden syntymiseen on investoitava aikaa, joka näkyy kalenteria myöten.

Päämääränä meillä on taivas, sen saavuttaaksemme tarvitsemme päämäärätietoisuutta ja aitoa yhteyttä lähimmäistemme kanssa.

Mikä jäi päällimmäisenä mieleen?

Mitä aiot tehdä tästä lähtien eri tavalla?